

1944. V. 12

A május 11-i budapesti légitámadás tanulságai

A folyó hó 11-ére virradó éjszakán Budapest ellen intézett légitámadás ismételtén számos példát mutatott azoknak, a hivatalos figyelmeztetéseknek az igazolására, melyek az óvóhelyek igénybevételére hívták fel a közönséget. De elismerést érdemelnek a bombakárok sújtotta területek lakói is, akik bátran, bajtársiasan szálltak szembe a rombolással és siettek egymás segítségére.

Ujpesten egy kisemberek lakta földszintes házakból álló utcába egy sorozat, szám szerint nyolc darab 220 kilógramos rombolóbomba esett.

Ebből kettő épületre, egy udvarra és öt az útra.

Az úton egyik házcsoportból a riasztás alkalmával 34 lakó és egy beteg idősebb asszony kivételével lement az udvaron levő körboltozatos ércóvóhelyre. A bombák körülbelül 12 lépésre az óvóhelytől robbantak.

Az óvóhelyen lévőknek az ijedségen kívül más bajuk nem történt.

Mind Ujpesten, mind Rákosszentmihályon a lakosság bajtársias együttérzéssel, bátor helytállással sietett a károsultak segítségére. A kötelességtudás gyönyörű példáját mutatta egy derék munkásember Ujpesten, akinek a felesége könnyebben megsérült és kórházba kellett szállítani. Arra kérte a helyszínen megjelent hatósági személyeket, hogy mivel ő egyedül van ott az összeomlott háznál, telefonáljanak abba az üzembe, amelyben a felesége dolgozik, hogy nem tud bemenni munkára, mert kórházba kell szállítani.

Rákosszentmihályon az ottani hatósági légoltalmi segédrendőr parancsnokhelyettes, Untsch Márton baronfikereskedő, aki az orosz frontot, mint tart. őrmester járta meg, vezette a

hajnalról zuhogó esőben a mentési munkálatokat Csordás János légoltalmi segédrendőrrel együtt, aki a honvédségnél mint tart. szakaszvezető, polgári életben mint kőfaragómeister működött. Ezek ketten még a támadás alatt a helyszínen termettek és a később segítségükre siető lakosokkal és a környéken lévő katonákkal együtt habozás nélkül megindították a mentési munkálatokat. Mindenkihez volt biztató szavuk, mindenkit lelkesítettek, mindenütt ott voltak és a cserkészek, leventék, valamint a környékbeli lakókkal kézről-kézre adogatva hordták a törmelékeket, téglákat, mentették ki az óvóhelyről a bennszorul-

takat és az óvóhelyről az ingóságokat.

Kimagasló példát nyújtott Szász Erzsébet 23 éves gyári munkásnő és egy ismeretlen levente. A támadás után 12 órát dolgoztak szakadatlanul, anélkül, hogy aludtak, ettek, ittak, vagy pillanatra is megpihentek volna. Bőrigázva, hihetetlen erőfeszítéssel mindaddig dolgoztak, míg felsőbb közbe lépésre a munkát abbahagyni nem kényszerültek.

A hatóságok az ingóságok mentési munkálatainál azt a tapasztalatot vonták le, hogy a munka az eddiginél jobb megszervezést igényel.